

Лули Спасова

Ментолго

ПРОЧЕТИ И ОЦВЕТИ!

Лили Спасова

Ментолго

потайниче

София, 2019

Първа глава

*На Константин, Стефания, Катерина, Дари, Калоян
и всички с отворени сърца за приказното в живота ни – с обич!*

МЕНТОЛЧО

© Лили Спасова, автор, 2019

© Кристина Славкова, художник, 2019

© Издателство „Потайниче“, 2019

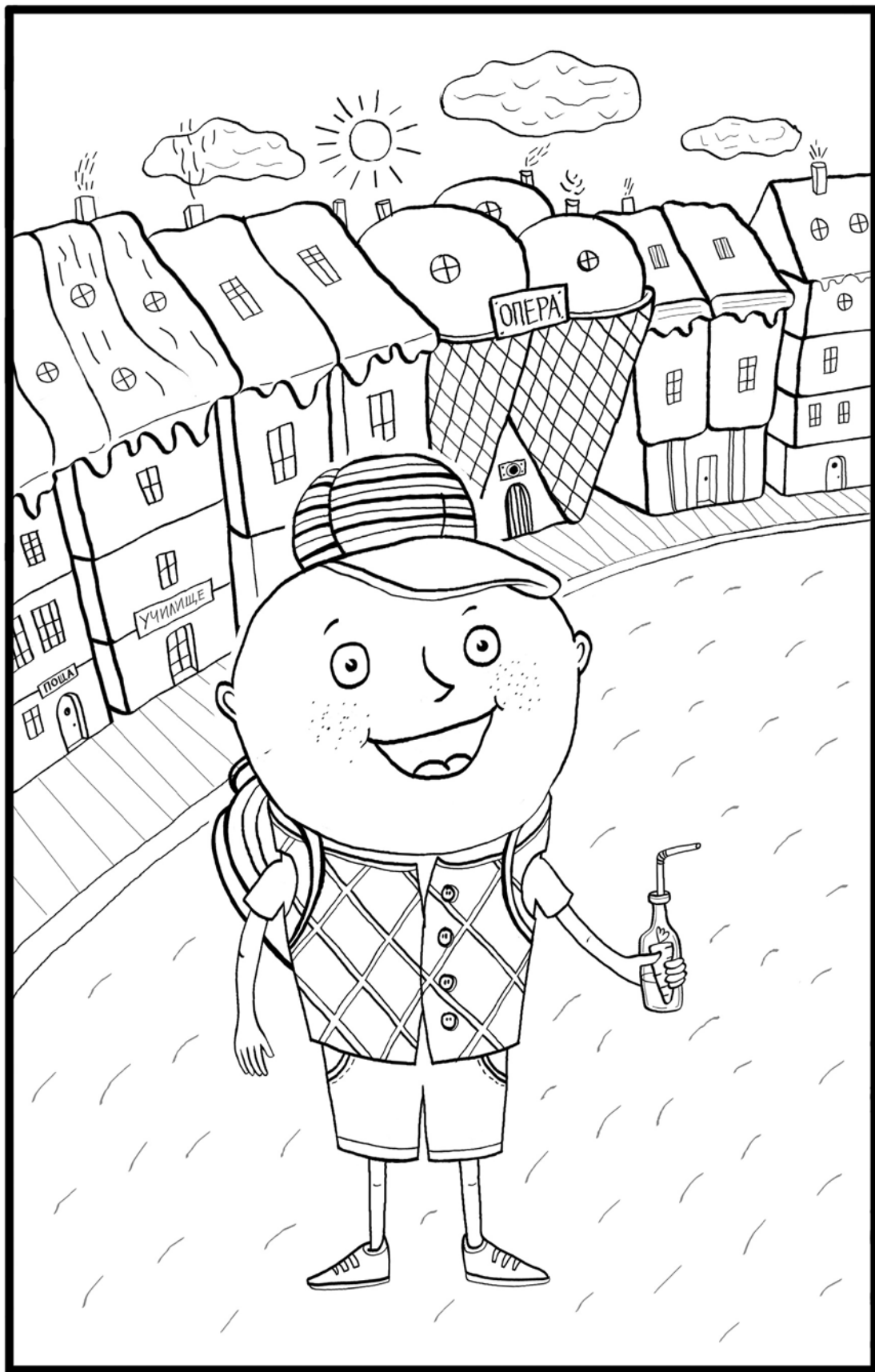
ISBN

Ментолчо се роди в малко градче в страната на сладоледените човечета Сладоледия. Всичко в градчето беше направено от сладолед – къщите, училището, операта, библиотеката, банката, болницата... Самият той беше човече от ментов сладолед, което обичаше да похапва захарни бонбонки и да пие сокче от моркови, нищо че то беше оранжево, а не зелено. Пък и кой е казал, че като си от мента, непременно трябва да пиеш само зелени сокове?! Ментолчо имаше синьо елече с шарени копченца, сини обувки със зелени връзчици и шапка на райенца, които преливаха във всички цветове на дъгата. Шапчицата му беше подарък и скъп спомен от неговата майчица Ментолка Зеленкова, която отгавна не беше жива и сигурно бгеше над своето момченце от Сладоледения рай. Така се надяваше и самият Ментолчо, затова всяка сутрин, като отвореше очички, поглеждаше към изгрева и казваше:

– Добро утро, мила мамо! Добре съм, не се тревожи. Но много ми липсваш...

После от гърдите му се отронваше най-сърцераздирателната въздишка на света, но въпреки това намираще сили да се усмихне и помахваше с мъничката си ръчица.

Та, както започнах историята, Ментолчо се беше родил в

малко градче на сладолегената страна, намираща се почти на самия край на света. Местоположението ѝ никак, ама никак не беше случайно. Представете ли си какво би се случило, ако беше разположена близо до някоя топла страна? Нямаше и парченце да остане от нея, лакомите хора от съседните градове и села щяха да я излапат на закуска и обяд, без изобщо да им мигне окото.

Ментолчо си живееше безгрижно и щастливо в малкия си роден дом, докато майка му беше жива. Но за съжаление понякога хубавите неща внезапно свършват и когато остана пълно сираче – той си нямаше татко, майка му го беше отгледала сама – Ментолчо се сблъска с живота лице в лице.

Докато беше малък, скъпата му майчица сутрин му правеше попарка с млечице и шоколадени бисквитки, а за обяд му приготвяше вкусна яхния от оранжеви морковчета и зелено магданозче. Изцеждаше му и сокче от моркови, затова Ментолчо имаше много добро зрение и виждаше надалеко. След като майка му отиде в Сладолегения рай, за него нямаше нито попарка, нито сокче и яхнийка. Нямаше и целувка за „Лека нощ“ или „Добро утро“, нямаше кой да го погали, когато направи нещо хубаво, или да му се скара, когато постъпи лошо. Определено майка му много му липсваше, но той се опитваше да потиска тъгата и въпреки нея се усмихваше, нищо че понякога сълзичките неугържимо напиреха да се излеят от красивите му сини очи.

„Аз съм силен и това, което ми се случва, е за да ме научи да бъда още по-силен и по-добър. Не ме е страх от нищо на света, нищо че съм човече от ментов сладолед!“ – така си мислеше той и сам вдъхваше кураж в сърцето си.

Ментолчо беше добро момче и ходеше на училище като всички други деца. Там имаше и светли, и черни дни. Светлите бяха изпълнени с много игра и смях, а черните дни идваха с пакости и наказания. Когато Ментолчо направеше някоя голяма беля, голяма като планина, госпожата, която преподаваше „добро поведение“, веднага отбелязваше черна точка

срещу името му в тефтера си и го наказваше по три часа да седи мирен в ъгъла, без право на обяд или весела игра с другите гечица. Сега сигурно се чудите какви ли пакости прави Ментолчо. Бих казала – бели като бели, но и много смешни бели. Например всяка сряда беше неговият ден за наказание, защото точно тогава той сътворяваше най-големите си пакости. Миналата сряда оцвети стола на госпожата с боички, а тя не погледна, седна и изцапа новата си рокля на цветя. Точно отзад вече нямаше цветя, а едно голямо шарено петно, което никак не беше на място. Съучениците на Ментолчо се разсмяха, но госпожата много се ядоса. И съвсем, ама съвсем не ѝ беше до смях в този момент.

– Ти докога ще правиш бели?! Ето как се отразява липсата на милата ти майка! Ще трябва да измисля нещо! Бързо отивай наказан в ъгъла!

Тонът на учителката не търпеше възражения. В такива моменти всички ставаха по-тихи от тревата, а щом някоя муха избръмчеше, наставаше олелия. Другите шумяха заради мухата, а Ментолчо си стоеше в ъгъла и си мислеше, че дори майка му да беше тук, а не в Сладолегения рай, пак щеше да прави бели понякога, но щеше да има кой да го презърне, когато му е тъжно. Понякога се разплакваше, защото мъката така го стискаше за гърлото, че, искаше или не, сълзите сами се изтъркулваха по сладкото му носле. „Не е лесно да си малък, а да се очаква да се държиш като голям!“ – мислеше си той, докато изтриваше с ръкавчето на ризката си поредната отронила се сълза.

– Ментолчо, имам план относно твоето бъдеще – каза госпожа Вину Ванули.

– Госпожо, но плановете правим ние самите... – опита се да протестира Ментолчо, но опитът му да се изкаже бе неуспешен.

– Така-а-а... Ще се свържа с твоята леля Фло. Ще отидеш да живееш при нея, докато пораснеш достатъчно, че да можеш сам да се грижиш за себе си. Тя е добра, мила и разбрана жена. Какво ще кажеш?

– Но тя има деца и само аз ѝ липсвам на главата. Нейните деца са кротки, а аз понякога правя пакости. Тя няма да ме поуска, госпожо Вину Ванули.

– О, ще те поуска! Сигурна съм! Все пак е сестра на покойната ти майка. А къде по-добро място за теб от това, да си при нея?!

– Но аз предпочитам да живея сам!

– Сам е опасно. Ти си още малко ментовосладолегено човече, което се нуждае от грижи и любов.

Като каза това, госпожа Вину Ванули се завъртя на токетата на лачените си черни обувки и тръгна да звъни по телефона. Ментолчо остана в ъгъла, загледан през прозореца навън, и си помисли: „Всяко зло – за добро. Ще отида при леля Фло. Там ще има кой да ме буди навреме за училище и да ме целува за „Лека нощ“...“

Всичко това се случваше точно преди края на учебната година в Сладолегия. А всяка година се провеждаше изпит пред голяма комисия, която се състоеше от най, ама най-видните господа на града. В нея бяха господин Цигу Мигу – директор на сладолегената опера, господин Биб Книг – директор на сладолегената градска библиотека, господин Тинтири Минтири – директор на сладолегената градска банка, и господин Ох Ох – завеждащ сладолегената болница на градчето. Единствената дама в това изискано изпитващо общество беше госпожа Пони Шони – главен готвач и виртуоз в правенето на палачинки с пълнеж от шоколад и кокосови стърготини. Изобщо предстоеше един важен момент в израстването на всички ученици – изпитът, а пред Ментолчо стояха куп житейски и битови въпроси за разрешаване. Трудното тепърва предстоеше. Трябваше да разбере дали неговата леля ще го вземе да живее у тях и дали неговите братовчеди ще го обичат като брат. После, ако отговорът бе положителен, щеше да му се наложи да събира багаж, да се пренася, а пък и изпитът приближаваше...

– Ох, че работа ме чака! „Животът е работа“ – спомни си

той една от мъдростите на майка му и нетърпеливо зачака завръщането на госпожа Вина Ванили.

Вратата се отвори с трясък. Учителката връхлетя като буря и задъхано обяви:

– Неочаквана ваканция! Няма да има изпит! Над Сладоледия е надвиснала опасност! Всички се прибирайте по домовете и добре заключете вратите!

– Но... каква опасност?! Откъде... – заразпитваха сладоледените човечета.

– Нямам време да обяснявам! Бързам да прибера прането от простора и да заключа портите си. Тичайте и вие към вкъщи!

– А моята леля ще ме вземе ли? Ехо...

Въпросът на Ментолчо увисна във въздуха. Стаята вече бе празна. Всички на мига бяха хукнали в паника. Стоеше сам с куп въпроси без отговор в главата си. После излезе навън, където цареше истински хаос. Бягащи лелки крещяха за помощ и се суетяха. Деца плачеха. Чичковци с бомбета тичаха напосоки, без да знаят къде отиват. Паниката бе превзела града. Паника без видима опасност. Ментолчо се спря до една улична лампа. Погледна небето. Беше яносиньо, облаците си бяха бели. Нищо по-различно от всеки друг ден.

– Извинете... – опита се да разбере от запъхтяна жена какво се случва, но тя само го погледна с укор, че иска да я забави, и продължи да тича към своя сладоледен дом.

– Хъм-м-м... Странна работа! В Сладоледия става нещо и аз ще разбера какво! Нищо че съм малко ментово човече и не трябва да се бъркам в работата на големите. Всъщност понякога големите объркват нещата повече от нас гецата.

Така си мислеше той, бързайки към дома си, където пазеше едно от своите оръжия. Не какво и да е оръжие, а Книгата на мъдреците. Тя също бе дар от майка му и той я пазеше като очите си. „Животът и книгата са най-добрите учители. Когато нямаш отговор на нещо, отвори книгата. И когато имаш прекалено много отговори на един и същи въпрос, отново отвори книгата, защото в нея може да намериш онова, което

търсиш. Не се плаши от Хаоса, така той ще се уплаши от теб!“ Това бяха някои от съветите на неговата майка и той добре ги помнеше. Ментолчо нямаше отговор на въпросите си, значи имаше нужда от книгата. Докато хората бягаха и заключваха портите на сладоледените си къщи, едно хлапе с шапка на раиے вървеше към своя дом без капка страх. Сърцето му се изпълни със смелост. Погледна към залеза и помахаше с ръка:

– Мамо, твоят Ментолчо ще оправя нещата. Не се тревожи. Ще се гордееш с мен!

А докато той крачеше към улица „Ментолка“, в страната на сладоледените човечета Сладоледия настъпваше мрак. И белите облачета започнаха да почерняват, сякаш нечия четка покриваше с черна боичка небето.

Втора глава

Дали от внезапно задухалия вятър или от припряно настъпващия мрак, но Ментолчо усети как стугът започна да пълзи по крачетата му и да се качва все по-нагоре. Повдигна якичката на елечето си, макар че тя не можеше да го предпази от вятъра. Нослето му почервеня от стуг. Той продължи уверено да върви към дома. Оставаше още съвсем мъничко. Само няколко пресечки и очите му щяха да зърнат бялото покривче на сладоледената му къщичка. Точно като пресичаше улицата, чу как едно нежно гласче го повика:

– Ментолчо, моля те, помогни ми!

Той се ослуша, после се огледа. Не видя никого, но гласчето продължи да звучи в ушите му.

– Ментолчо-о-о...

– Кои ме вика? Кои иска да ми помогна? – учудено попита той.

– Наричат ме Ягодинка. Паднала съм в гупка. Погледни надолу и ще ме видиш!

Ментолчо погледна надолу и съзря една огромна гупка. От нея явно се чуваше гласчето на Ягодинка.

– Но ти как разбра, че е Ментолчо, а не някой друг? – попита той, докато обмисляше как да слезе в гупката.

– Всяка вечер, когато се прибираш от училище, затварям

очи и слушам стъпките ти. Живея съвсем близо до теб и се чудя как не сме се запознали?! Ти стъпваш някак особено. Леко и ритмично, сякаш следваш палките на барабанче. А и започва да ухае на ментов сладолед и разбирам, че това си ти. Простичко е!

– Е, добре... признавам, че за момиче си госта умна. Сякаш не момиче, а истински детектив.

Ментолчо почти беше успял да се добере до гъното, когато се чу грохот и огромният капак, бутнат от силния стенещ вятър, захлупи гупката. „Сега и аз съм в капан“ – помисли си той, но не се уплаши. После се взря в тъмното и видя Ягодинка. Беше мъничко момиче, досущ колкото него, с лилава панделка в косите и розова рокля на лилави точки. Изглеждаше госта объркана и уплашена.

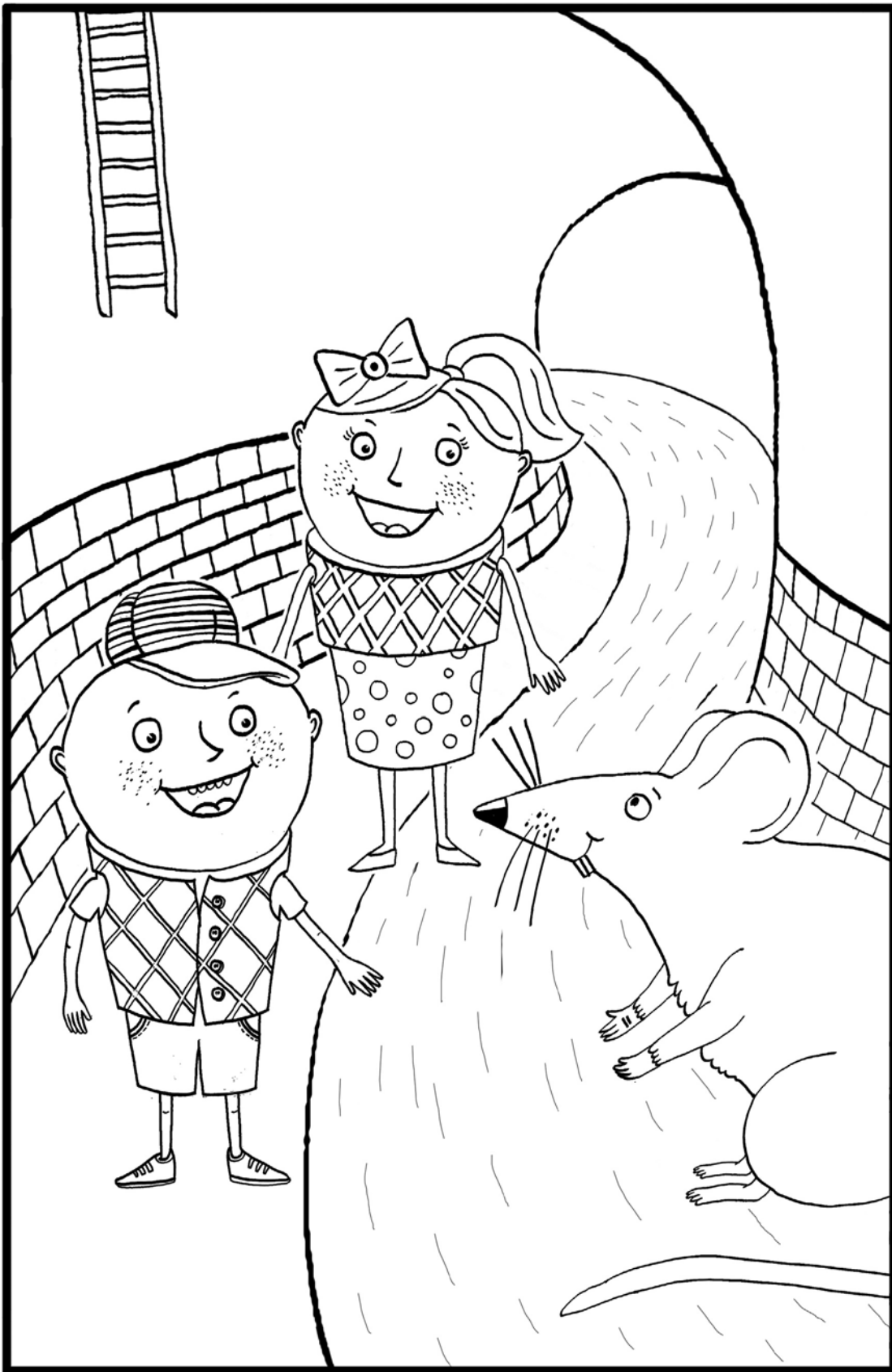
– Може да мисля като детектив, но нямам сила да повдигна този огромен капак, а сега и ти, и аз сме в капан. О, и няма кой да ни помогне! – каза тя и от очите ѝ се зарониха истински сладоледени сълзи.

Като всяко момче, Ментолчо никак не обичаше сълзите. Те винаги го объркваша. „Момичешки работи“ – помисли си, извади от джобчето на елечето носната си кърпичка на цветчета и я подаде на Ягодинка. Тя подсмъркна и избърса очите си. После го погледна в очакване. Гледаше го така, сякаш той можеше да реши всеки проблем на света. Сякаш не е обикновено ментово момче, а вълшебник с магическа пръчка в ръка.

– И сега какво ще правим? – попита тя.

– Нищо особено. Ще намерим пролука, за да излезем. А и аз имам работа. Бързам да се прибера, защото в Сладоледия нещо става и трябва да отворя вълшебната книга на мъдростта. Тя ми е подарък от мама. Заръча да я отворя, когато се случи нещо много лошо. Мисля, че този момент гоїде.

Докато говореше, усети, че ще заплаче, но набързо преглътна издайническите сълзи – не искаше Ягодинка да го помисли за бълзльо или момче, което е чувствително като момиче. После по-уверено продължи:

– Страхът е лош съветник. От страх се оглупява, а ние не искаме да се превърнем в глупци. Сега напред и само напред!

И двамата поеха из лабиринтите на канализацията, докато отвън мракът превземаше улиците. Изведнъж се чуха странни звуци. Двете сладоледени човечета се огледаха и видяха огромен сив плъх. Той доволно потри лапичките си и възкликна:

– Ох, точно се чудех какво да вечерям, а то вечерята сама си дойде при мен. Хи-хи-хи... Сладолед!

– Повярвай, ти не искаш да ни изядеш – каза Ментолчо, като изпъчи гърди пред страховития плъх.

– Хъм, и кое те кара да мислиш, че не искам да ви изям? Гладен съм и коремът ми диктува да ви хрусна бързо-бързо.

– Ти си голям плъх, но и си умен – рече Ментолчо. – Едва ли искаш да ядеш човечета от сладолед вместо вкусно сиренце, пък и от сладолед боли гърло, а ние сме двама. Но както казах, ти си умен плъх. Ще се разберем, без да ни изядеш. Двойна гоза сладолед ще ти дойде в повече.

– И какво ще се разбирам с едно ментово човече?

– Така, ние имаме нужда от водач, ти имаш нужда от сирене. Качи ни на гърба си и ни изведи от тук, а ние в замяна ще ти дадем сирене. Съгласен ли си? Никой друг не познава каналите на Сладоледия като теб.

Всъщност този плъх не беше толкова страшен и зъл, колкото изглеждаше, а като всеки плъх се опитваше да всява ужас у другите. Заклати глава и замърда с мустаци. Не можеше да устои на това предложение.

– И ще ми дадете сирене? Добре, добре, ще ви изведа оттук. Хайде, скачайте на гърба ми!

Ягодинка се качи първа. Все пак беше гама, при това сладоледена. И много милувидна. Ментолчо я последва, а Плъхчо пое из лабиринтите да изведе малките си неочаквани гостенчета от тъмната канализация.

– Ментолчо, а сиренце откъде ще намерим? – тихо попита Ягодинка замисления Ментолчо.

– Ще го заведем в магазина за сирене. Не се тревожи. Той ни помага и ние ще му се отплатим, както погобава. Чичкото от магазина има в склада си от онова, на големите гупки, то е специално, френско и сигурно Плъхчо ще го хареса. Пък и аз много го обичам това сирене.

После двете човечета се засмяха и се отгадоха на удоволствието да бъдат возени на гърба на Плъхчо. А возенето... не ще и гума, беше голямо удоволствие. Когато Плъхчо ги изведе от тунела, наместо синьото небе над главите им виснаха черни облаци. Тогава Ментолчо се чукна по главата:

– Ох, ама че съм разсеян! Бях тръгнал към дома за книгата... Плъхчо, ела го вкъщи и после ще отидем го магазина!

– А аз може ли да дойда с вас? – попита Ягодунка.

Плъхчо и Ментолчо изгледаха момичето госта учудено. После кимнаха с глави.

– Добре, ти ще дойдеш с нас. Момичетата понякога вършат и добра работа. А и не си от онези, които само се оплакват. – рече Ментолчо.

Така тримата поеха към къщата на Ментолчо, който искаше да разбере какво става в малката му страна и да помогне на жителите на Сладоледия.

– Плъхчо, ако усетиш неустов глас, само свирни. Все ще измислим нещо. Само не ни изяждай...

– Добре – съгласи се Плъхчо.

– Работата ни кара да се усмихваме, особено щом знаем, че правим нещо важно за другите – размишляваше на глас Ментолчо.

Ягодунка мълчаливо кимна в знак на съгласие, а Плъхчо размърда дългите си мустаци. Тези малки сладоледени мъничета му бяха станали ужасно симпатични. И полетяха с устрем към къщичката на Ментолчо, чието сърце биеше учестено, сякаш усещаше, че ги очаква приключение. Плъхчо им помогна неочаквано, а сега тримата заедно щяха да опитат да разберат какво се случва в Сладоледия.

Трета глава

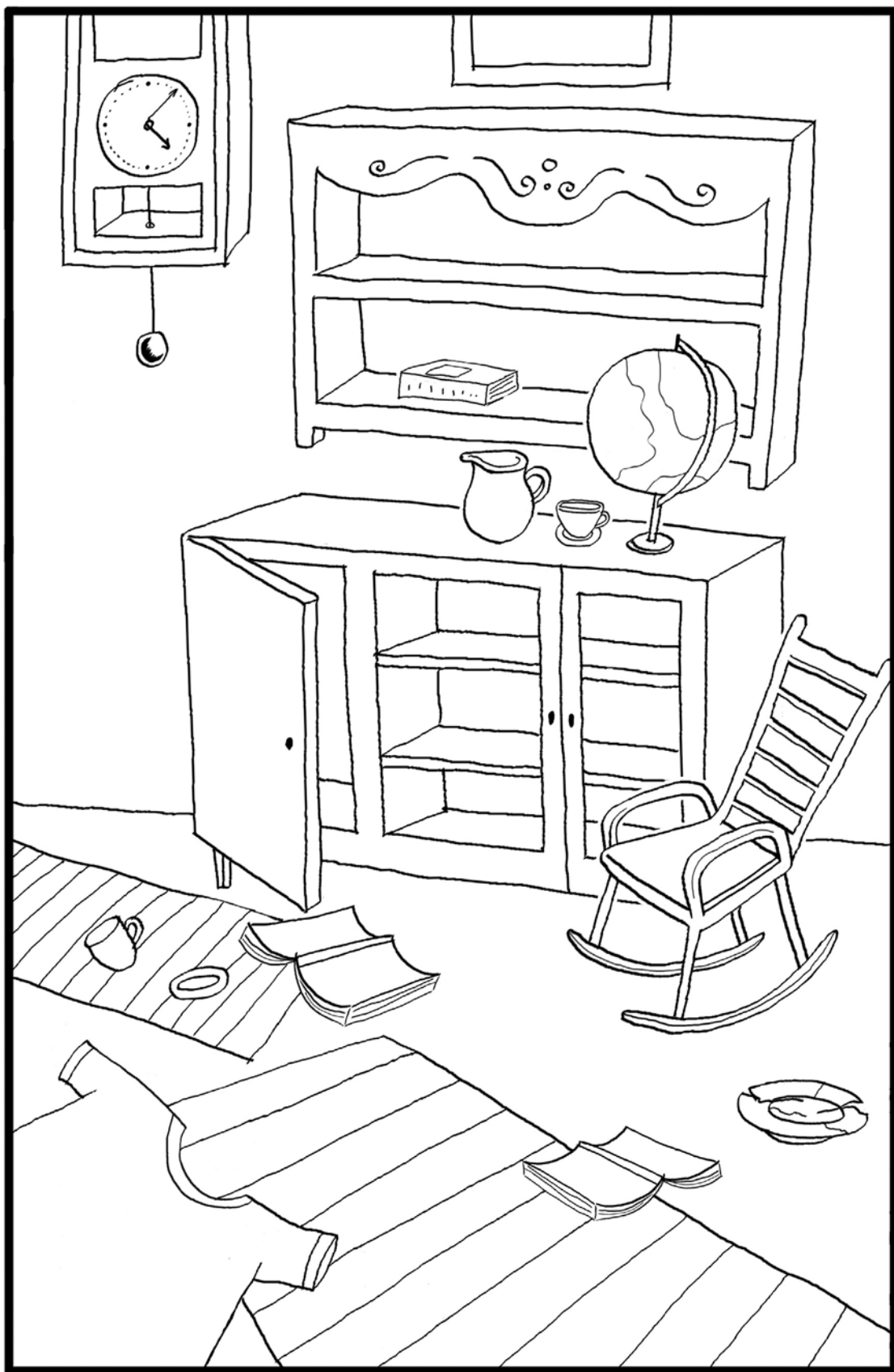
Плъхчо бързо се придвижваше по пустите улици на сладоледеното градче. Наврег цареше небивала тишина, която караше сърцето да изтръпва. Нито сладоледените птички пееха, нито коминчетата на сладоледените къщи пушеха, нито се мяркаха хора. Сякаш бяха потънали вдън земя.

Плъхчо попита:

– Какво става? Защо е толкова пусто навсякъде?

– Убеден съм, че нещо става, при това нещо страшно, а аз искам да помогнем. Хайде, Плъхчо, приятелю, нека побързаме!

Плъхчо се усмихна под мустак, доволен от милото обръщение на Ментолчо. Никои никога не го беше наричал така умилително. В канализацията живееха само грубияни и, щеш – не щеш, сам се превръщаш в такъв, за да оцелееш. Стана му драго, че Ментолчо е мил с него и му вярва. Това му вдъхна желание да се представи в най-добрата си светлина. Късите му крака забързаха още повече. Най-сетне Ментолчо съзря бялото покривче на дома си. Когато приближиха, видяха, че сладоледената ограда е съборена, а цветята в градинката бяха изпомачкани. Прекосиха бързо двора и влязоха в къщичката. И какво завариха само?! Нищо в нея не беше на мястото си. Чиниите лежаха изпочупени на пода, грешките на Ментолчо се търкаляха навсякъде, книгите от малката му

и грижливо подредена библиотека бяха разпилени, изпомачкани и изпокъсани. А Книгата на мъдреците за негов ужас липсваше.

– Книгата я няма! Няма я! Сякаш се е изпарила... – говореше си сам Ментолчо, докато претърсваше всеки ъгъл на обърнатата му наопаки къщичка.

– Сигурен ли си? – попита Плъхчо с недоумение. – На кого му трябва твоята книга? Тя е само за четене или... за храна, при това само на прегладнели плъхове като мен, за друго не става.

– Вижте, тук има следи! Личи си, че някой точно нея е искал да открадне – Ягодинка провеждаше разследване. – Ето, крадците са минали оттук – тя сочеше странни вагички вода на земята. – Буреноско е бил! Само такива като него са способни да причинят неприятности. Ах, ето кой иска да навреди на Сладоледия! Сигурно е размахал черните си боички и заради това небето е така черно.

Ментолчо заклати глава в съгласие. После зае войнствена поза и заяви:

– Буреноско ще си плати! Лично с мен ще си има работа! А неговата гвардия от чернооблачета ще направя на пух и прах с тези две голи ръце! Приятели, да тръгваме! Чака ни дълъг път.

Плъхчо и Ягодинка мълчаливо го последваха. Точно на излизане от града Плъхчо промърмори:

– А сирене? Обещахте ми сирене, а сега гоня някакъв Буреноско. Ох, коремът ми къркори от глад. Вижте, не искам да се оплаквам, но определено, ако не ми дадете да ям, ще спра да ходя и ще легна, докато не измислите нещо. Вас не искам да ви ям, защото станяхме приятели.

Ягодинка, която освен детективските си способности бе проявила и досетливост, бръкна в чантата, незнайно как оказала се пълна с храна.

– Ти откъде имаш сирене в торбата? – попита Ментолчо.

– Взех го от дома ти. Напълних торбата с храна, защо-

то рече, че ни чака дълъг път, а гладното сърце по-бързо се уморява. Нали така? Или как се казваше – гладна мечка хоро не играе.

– Браво на теб, Ягодинке! Ти наистина си умница! – възкликна доволен Плъхчо, грабвайки голямо парче сирене.

– Ягодинке, благодаря ти, че си толкова досетлива – каза и Ментолчо, докато отхапваше парче от сиренето.

Ягодинка се усмихна. „Момчетата не са толкова глупави, колкото изглеждат или за колкото ни смятат момчетата“, помисли си тя и извади от чантата една ябълка, за да влее сила в себе си.

– Плодовете са полезни и дават витамини – отбеляза тя, докато приятелите ѝ похапваха сирене.

После продължиха пътя си, защото трябваше да открият Книгата на мъдреците и да спасят небето и облачетата на Сладоледия от черните боички на Буреноско.

Четвърта глава

Малко преди да настъпи нощта, някъде от тревите по пътя им се чу глас, който викаше за помощ.

– Помощ... помогнете, нямам въздух вече!

Ментолчо веднага слезе от гърба на Плъхчо и се заоглежда да открие нуждаещия се от помощ. Както казах, той виждаше много добре и веднага забеляза двете слаби крачета, които стърчаха изпод едно огромно листо. Те ритяха във въздуха, а две тънки ръчички махаха, но поради слабостта им не можеха да го изтласкат и „нещото“, което мърдаше, скоро щеше да се задуши под тежестта му. Ментолчо, Плъхчо и Ягодинка с общи усилия отместиха грамадното листо. На земята почти в несвяст лежеше едно жълто човече. Тъничко като клечица, с голяма кръгла шапка на малката си главица и огромни обувки на слабите си крачета. Ягодинка бързо поля лицето му със студена вода, то отвори очички и погледна своите спасители.

– Благодаря ви – рече то, почти хлипайки. – Казвам се Жълтурко и ще бъда ваш роб до края на живота си!

– Ние не сме ро-бо-вла-дел-ци. Ако искаш – бъди наш приятел, ако ли не, то продължи по пътя си! – отвърна в един глас дружинката.

Жълтурко стана, поузтупа се и докато наместваше шапката си, каза:

– Ще бъдем приятели! Вие кои сте и накъде сте се запътили? Моля ви да не ме помислите за невъзпитан или прекалено любопитен, но искам да знам.

– Ние отиваме при Буреноско и ще намерим Книгата на мъгреците, която си е на Ментолчо, но беше открадната от него – обясни набързо Ягодинка, докато сресваше косите си и кокетно привързваше панделката си.

– А гали ще имате нужда от още един другар до вас? – попита Жълтурко.

– Повече приятели – повече ум и сила. Сговорна група на планина повдига. Това помня, че повтаряше мама. Хайде, тръгвай с нас! – Ментолчо каза това и като се усмихна, обърна питащи очи към Плъхчо:

– Ще ни издържи ли гърбът ти, мили Плъхчо?

– Ще ви издържи. Вие сте леки като перушинка, а Жълтурко е тънък като конец. Качвайте се и да вървим!

Ягодинка, Ментолчо и Жълтурко се качиха на гърба на Плъхчо и продължиха по пътя. Предстоеше им среща с гракона от Тъмното шоколадено езеро, но не се страхуваха. Защото с добри приятели и най-голямата трудност става мъничка като брадавица на носа на Луната. Малките пътешественици вярваха, че доброто ще победи. Нали винаги така се случва в приказките? Значи и в тяхната приказка то щеше да надделее злото и черните краски на Буреноско. Той щеше да спре да цапа в черно небето и облачетата над Сладоледия, а книгата ще се върне на нейния собственик Ментолчо. Но какво наистина ще се случи? Дали Ментолчо и неговите приятели ще успеят да преминат през Тъмното шоколадено езеро и гали граконът, който живее в него, ще ги пусне?

Петта глава

– Вижте, приближаваме Тъмното шоколадено езеро – ръката на Ментолчо сочеше едно огромно черно петно точно в средата на голяма зелена поляна. Докато го наблюдаваха, се породиха и много въпроси.

– Защо го наричат Тъмно? – попита Ягодинка.

– Защото не е Светло – каза Жълтурко. – Виж му водите, оттук се вижда, че са черни като катран. А сигурно са и много дълбоки. Но това не е катран, а огромно, ама огромно количество шоколад.

– Мен не ме е страх от водата. Ние плъховете от канализацията сме добри плувци – промърмори Плъхчо. – Но от шоколад? Не съм плувал досега в такива води...

– Ох, а аз въобще не мога да плувам и май че изпитвам страх. Приятели, срам ме е, че се чувствам уплашен, но при мисълта за леден тъмен шоколад и дракон просто се сковвам от ужас – рече Жълтурко.

– И мене ме е страх. Чувала съм, че драконите не обичат малки момичета – гласчето на Ягодинка трепереше от възнеение и достигаше неподозирани висоти.

– И аз не умея да плувам, но този дракон е пречка, която трябва да преодолеем. Нима ще позволим на един глупав страх да ни спре?! Не вярвам, че смелчаци като вас, които са

тръгнали към Буреноско, може да бъдат спрени от някакъв си дракон или езеро, пък било то и от шоколад! – гласът на Ментолчо се извисяваше и приятелите му закумаха с глави. – Няма да се дадем нито на дракона, нито на шоколаденото езеро! Езерото ще изядем или изпием, а дракона ще убедим да ни пусне!

– Кои ще ме убеди и в какво ще ме убеждава? Кои?! – страшен рев прокърна из дълбините на езерото.

Те се умълчаха и зачакаха да видят какво ще се случи. Езерото се разтвори и от него изплува дракон. Цялото му тяло бе покрито с люспи като на риба. Устата му бе огромна като пещера, а зъбите – остри като трион. Опашката му приличаше на грамадно ветрило с разрушителна сила. Драконът я размаха и най-близките дървета изпопадаха като отсечени на земята.

– Моята сила е огромна! Не се е родил онзи, който ще ме победи!

– Може да си силен, но не си и глупав – каза Ментолчо. – Ние сме четирима, а ти си един. Кои смяташ, че ще победи при една схватка?

– Как кои? Нима се съмняваш в силата ми? – прогърмя драконът, като раззина огромната си уста и изблъва огън. После се навесе и погълна Ягодинка и Жълтурко.

– Вече сте двама. Ха-ха-ха...

Смехът му предизвика вихрушка.

– Върни приятелите ми! Веднага ги върни! Изплюй ги от грамадната си пасть като горчиво хапче, а аз ще ти докажа, че не силата е важна, а умът.

Драконът се замисли. После изплю гвете човечета и зачака Ментолчо да му докаже, че не силата е важна.

– Хей, мъниче, какво ще направиш? – попита драконът от Тъмното шоколадено езеро.

– Виждаш ли, драконче шоколадено, аз няма да вадя меч, за да се бия с теб, аз ще ти разкажа една история... Тя е разказана на моята майка от нейната баба. Слушай внимателно!

И Ментолчо приседна на брега на езерото и започна да разказва чудната история на любопитното драконче Защотко в царството на сънищата.

Зашотко и неговите приключения в царството на сънищата

Живее едно драконче. Неговият дом се намирал сред скалите, които били съвсем близо до голямото синьо море. Кожата на дракончето била много специална. Цялото било в люспи, които блестели в различни цветове. Разбира се, преобладавал синьо-зеленият цвят. Все пак дракончето живеело почти до морето, а и съвсем под небето. То било мило, любопитно, палаво и добро драконче, от тези от изчезналите породи. Играело на криеница с рибките и малките медузки, скачало на въже с рачетата, изобщо било едно миролюбиво пъстроцветно драконче. Много обичало да задава въпроси и затова го нарекли Защотко. Когато паднала нощта, Защотко лягал в своето креватче, завивал се с юрганче от зелени водорасли, намествал удобно главичката си върху възглавничка от златен пясък и започвал да пита мама Драконка:

– Мамо, защо по небето няма риби?

А тя се опитвала да даде отговор на неспирните му въпроси.

– Там живеят звездите, Защотко, но има едно съзвездие, което е с формата на риба и се нарича така – съзвездие Риби.

– Мамо Драконке, а защо драконите се крием сред скалите, а не ходим навсякъде по света?

– Миличък мой любопитко, ако по света се разхождаха дракони, то другите щяха да се страхуват, постоянно да се крият, а това щеше да наруши техния начин на живот.

– Но, мамо, ние не сме страшни. Нали?

– Да, но поради насаждания страх може и да ни убият, преди да разберат, че сме добри и мили животни, а не бълващи огън и палещи пожари наврег.

– А защо на морското дъно има толкова много богатства, до които никои не достига?

– Предполагам, че така е най-добре за всички, защото голямото богатство води и до големи раздори. Хайде, Защотко, сега заспивай, че вече е много късно...

После мама Драконка целувала малкото си синче и го оставяла да спи. Дракончето Защотко обаче дори и насън продължавало да задава въпроси. Но в царството на сънищата въпросите си задавало на царицата на нощта, която всички наричали Ноара. Тя била много красива. Имала дълги златни коси, покрити с изтъкано от мрак и звезди було, а роклята ѝ в багрите на залеза се спускала до земята. В ръцете си гържела книга, в която били написани сънищата на хората по света. Понякога вземала и огледало, защото обичала да се оглежда, а и в него съзирала неща, които никои друг на света не можел да види.

– О, царице Ноара, защо всеки сънува различен сън? – питало дракончето.

– Защотко, сънищата на всеки са записани в тази дебела книга. Всеки нов сън е нова страница в нея. Ако всички сънуваха еднакви неща, значи сънищата са свършили... Хубавото е, че те никога не свършват. Сънищата извират от дълбочината на подсъзнанието, което за всеки е извор на спомени и преживяно или може би предсказание за нещо, което предстои – отговоряла му царицата на нощта.

– Но аз искам да знам защо аз те виждам, а мама не те вижда. Когато сутрин ѝ разказвам за теб, тя само се усмихва, погалва ме и кимва с глава.

– Майка ти е преживяла много, тя е мъдра драконка и знае, че нощните феи идват само в сънищата на малчовците.

– Аз не съм малчо. Нищо, че непрекъснато задавам въпроси. Може би това е начин да порасна?!

– Защотко, когато се спи, се расте. Затова и мъдрите хора казват, че „сънят е здраве и красота“.

– Разбирам... Ето, сега хем спя, хем и разговарям с теб. Царице Ноара, ти си много красива и добра! Благодаря ти, че ми разказа за книгата на сънищата. А може ли да надникна в нея?

– Това няма как да стане. Само аз като царица на нощта имам право да чета в нея. Ако погледнеш дори за миг, таласъмчетата на кошмарите и на злото ще откраднат най-хубавите ти сънища.

Като казала това, Ноара отлетяла към своите покои. Любопитството започнало да мъчи Защотко. И той решил да надникне в книгата, пък каквото ще да става.

„Аз съм смело драконче и не ме е страх от някакви си кошмарни таласъми“, помислил си Защотко. После тръгнал към покоите на царицата на нощта.

Драконът от шоколаденото езеро промърмори:

– Хубава приказка, но вече е време за сън. Докато не науча края на историята, няма да ви пусна! Сега заспивайте и сте мои пленници, докато не реша какво да сторя с вас. Хайде да спим.

Всички легнаха и тъй като бяха много уморени, скоро потънаха в дълбок сън. А и на никого не му се спореше в този късен час, когато Ванилената луна се усмихваше и разхождаше кръшната си снага из небесата. С отварянето на очите си драконът се огледа да провери дали всички са на мястото си. Ментолчо спеше под едно листо, което му бе послужило за завивка. Жълтурко спеше до Плъхчо и дори сякаш се бяха прегърнали. А Ягодинка бе свила ръчичките си и сънуваше своите сънища, покрита с одеялце от розов лист, а за възглавничка си бе сложила няколко снопчета от растящата досами езерото трева.

– Хей, поспаланковци, ставайте! – изрева драконът.

Всички наскочаха уплашено и Ментолчо попита:

– Защо крещиш така? Нали не сме избягали?!

– Нямам търпение да чуя историята за Защотко!

– Нека първо си измием очите и закусим – отвърна Мен-толчо. – Ще пием чай от роса и ще похапнем боровинки.

Тъй като много гържеше да чуе историята, драконът се съгласи, макар че хич не му се искаше, а и не му беше до закуска. Любопитството му в този момент бе по-голямо от глада в къркорещия му корем. След като си приготвиха закуска и хапнаха, те насядаха по земята и Ментолчо продължи историята за дракончето Защотко и царица Ноара.

Така, ако помните, Защотко тайно последвал царица Ноара в нейните покои. След като я изчакал да потъне в съня си, отворил книгата на сънищата. И тогава оттам се протегнали хиляди ръчички на таласъмчета и го завлекли при тях в книгата.

– Ти вече ще сънуваш само кошмари! – извикало едно черно таласъмче, което отговаряло за страховете в сънищата. – Твоите хубави сънища стават мое притежание!

– Но защо? – попитал Защотко.

– Че как защо? Надникна в книгата и сега си наш пленник – отговорило таласъмчето.

Зашотко се засмял.

– Защо се смееш? – попитал лилав таласъм с розов перчем, който специално отговарял за „пропадането“ в сънищата.

– Смя се, защото сте смешни. Вие поглеждали ли сте се в огледало?

– Какво е огледало? – попитали таласъмните озадачени.

Зашотко извадил от джобчето си огледалце. Те надзърнали в него и изпаднали в паника. Рошавите им немити коси били сплъстени. Ноктите им били дълги и извити. А зъбите... О, зъбите им, никога невиджали зъболекар, били страшни и грозни. А изглежда, че никога не били виждали и четка и паста за зъби, което вече си било проблем с опашка или опашат проблем. Зъбоболи и главоболия от земята до небето.

– Но ние трябва да бъдем такива, нали така? – попитало

неуверено черното таласъмче.

– Ще те хапнем! Ти сигурно си от сладолед – казал зеленият таласъм от книгата на сънищата, който бил пазителят на студа и вечния мраз, заради което от косата му висели легени зелени висулки.

Тогава Защотко се сетил, че умът и досетливостта му могат да победят тези страховити чудовища, и казал:

– Не, не е нужно да ме изяжгате. А и аз съм едн, а вие сте много. По-добре да ви кажа къде има още куп такива като мен.

– Къде? Къде? Къде? – развикали се нетърпеливо таласъмните, а той им обяснил, че ако го послушат, така ще хапнат, че поне няколко столетия няма и да погледнат храна.

Речено – сторено. Завел ги до най-дълбокото езеро, посочил го и казал:

– На дъното има хиляди като мен. Скачайте!

Глунавите таласъми наскочили в езерото и се удавили. Останал само зеленият таласъм, на когото все му било студено от висулките лег по косата и затова хич не обичал да се мокри.

– Хе-хе – извикал Защотко, – с ум победих таласъмните на кошмарите!

Зеленият таласъм се разтреперил:

– Но къде изчезнаха моите братя? Къде са? Ох, горкият аз, останах сам на света... – и заплакал от мъка.

– Те потънаха на дъното на езерото и повече няма да ги видиш.

– А кошмарите на спящите? Сега кой ще ги създава? Кой ще отправя ужаси в съня им?

– Ти си достатъчен, а и си госта страховит на вид.

Зеленият таласъм се обърнал и побягнал. Дракончето Защотко изскочило от книгата и видяло царица Ноара.

– Защотко, какво търсиш тук?! Защотко, ти си бил много непослушен!

– Попаднах в капан. Поради любопитството си. Все пак се измъкнах успешно, скъпа моя царице Ноара.

Царица Ноара мило му се усмихнала. Все пак била царица, при това на вълшебно царство, и знаела всичко, което се случва в него. Извадила таласъмите от гъното на езерото и ги пуснала да догонят своя зелен плачещ брат.

– А Защотко? – попита драконът от шоколаденото езеро.

– О-о-о, той се прибрал у дома и никога повече не нагничал в книгата на сънищата. Не искал да си навлече нови неприятности и срещи с таласъми от всякакво естество.

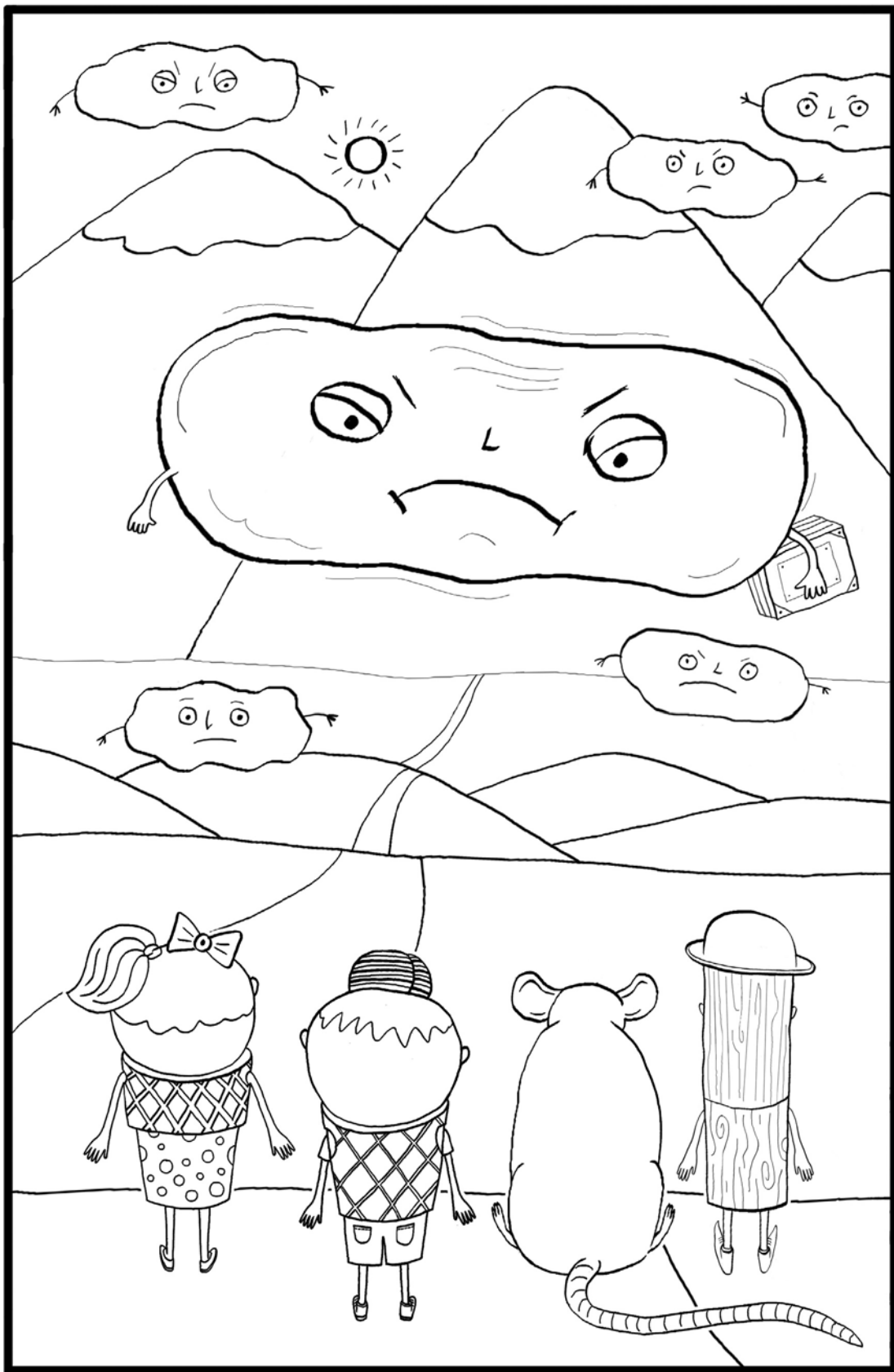
– Хъм, и той победил... Браво на теб, Ментолчо! Приказката ми хареса! Сега ще ви пусна да преминете по шоколадената повърхност на моето езеро с лодка от листо и гребла от клечки. Нека намерите Книгата на мъдреците и небето над вашата Сладоледия да разцъфне като синьо цвете, в което Ванулената луна се разхожда щастлива и събира звездни цветя – пожела им драконът от Тъмното шоколадено езеро и потопи силното си тяло в дълбините на своите владения.

Шеста глава

Малката джужинка на Ментолчо – Ягодинка, Плъхчо и Жълтурко, набързо направи лодка и те успешно прекосиха шоколаденото езеро. Когато някой ожаднееше, вместо водича пиеше шоколад, а когато някой ожаднееше, вместо сирене или ябълка похапваше пак шоколад. Всички те бяха научили, че не само силата побеждава, но и търпението и досетливостта точно в мига, в който са ти нужни. Дори си съчиниха богра песничка: „Ние сме джужари, весело вървим и от бури страшни хич не се боим!“ Пък и вече нямаха търпение да открият Буреноско и неговата армия и да ги направят на пух и прах.

Така неусетно стигнаха до владенията на Буреноско, които се намираха на върха на планината, точно зад Тъмното шоколадено езеро. Още с навлизането в тях те забелязаха, че отвсякъде ги обкръжават малки буреносни човечета, но нали имаха безстрашни сърца, чисти помисли и добри намерения, изобщо не се уплашиха. Започнаха да пеят и да се смеят, а когато някое буреносно човече ги приближаваше, те го гъделичкаха, докато от смях не смени цвета си и от черно не стане лилаво или пембяно (ярко розово-червено). Буреносните човечета орediaваха и намаляваха, докато накрая остана само Буреноско. Без армия и сам, тъжен като самотна шапка на

закачалката или забравена книга на лавицата в библиотеката.

Ментолчо изпъчи гърди и с най-строгия си глас му каза:

– Върни ми Книгата на мъдреците! Тя ми е спомен от мама и ми помага като лекарство. Моля те!

– Или какво? Иначе и мен ли ще гъдечките като войската ми?

– Няма да те гъдечкам. Знаеш ли, това, че съм малък, не означава, че съм слаб, нито страхлив или незнаещ какво иска. Приеми молбата ми и върни книгата доброволно, иначе ще ти покажа и другата си страна!

Буреноско вдигна поглед и заоглежда противника си. Такъв ментов, зелен, ароматен и навярно вкусен сладолед. После заканително размаха черната си четката.

– Зелен ли?! Сега ще станеш черен като небето и облаци-те над Сладоледия!

Когато посегна към сладоледеното човече, Ментолчо изненадващо гръпна четката от ръката му, прегърна го, ама така силно, че гъхът на Буреноско почти спря, и едва когато усети, че гневът на буреносния се стопява, както захар или сол се разтварят във вода, го освободи от прегръдката си. Прегръдката лекува. Буреноско седна и дълбоко въздъхна.

– Ме-ме-мен-тол-чо, ама ти си бил голяма работа! Смахът навди армията ми, а любовта и твоята добронамереност стопиха яда ми. Дори черното по четката ми сякаш се разтече...

След малко донесе книгата на Ментолчо и с царствен жест му я върна.

– Тя защо е толкова важна за теб? – попита Буреноско.

– Спомен ми е от мама. А и в нея има толкова много приказки, че и в най-тъжните ми дни се развеселявам или научавам по нещо ново. Така тъгата изчезва, светът засиява и става още, ама още по-красив... И животът е красив. И е хубаво да го правим още по-красив. Нали така?

Черното небе стана яносиньо, облачетата – бели, по-ослепително бели от най-бялото нещо на света и по тях грациозно застъпва Ванилената луна.

Приказно заключение

Всички бяха от доволни по-доволни и някак си нещата си гоЙдоха на мястото. Е, те невинаги нещата стават точно така, както си ги представяме, но важното е, че се случват и пог-реждат. При това дори по неподозирано най-добрия начин за теб. Ментолчо и неговите приятели се прибраха в Сла-голедия. Плъхчо се върна в канализацията, но често ходеше на гости у Ментолчо. Някак си се бе привързал към малкото ментовосладоледено човече. Ягодинка винаги присъстваше на тези срещи, в които с красотата и финеса си създаваше неповторима ягодовоароматна атмосфера. Жълтурко сбъгна своя отколешна мечта и стана помощник в библиотеката на сладоледеното градче. Буреноско, който откри, че книгите са нещо специално и вълнуващо, се превърна в неин най-ре-говен посетител. Лелята на Ментолчо с радост прие да се грижи за него, все пак беше единственият ѝ племенник. И той започна да получава целувки и за „Лека нощ“, и за „Добро утро“. Изпитната сесия на всички ученици приключи повече от успешно, а най-горд със себе си бе Ментолчо. Сладоледеното човече се усмихваше сладко на света, а светът му от-върщаше с най-неповторимата и неописуема усмивка в цяла Сладоледия!

Ох и ах! И само да не забравя, че:

Ментолчо живее в Сладоледия до ден днешен и всеки ден превръща в празник, а всеки празник – в още по-голям праз-ник, защото умее да се радва на живота и да обича с цялото си сърце. Пък било то и сърце на малко ментовосладоледено човече.

Край

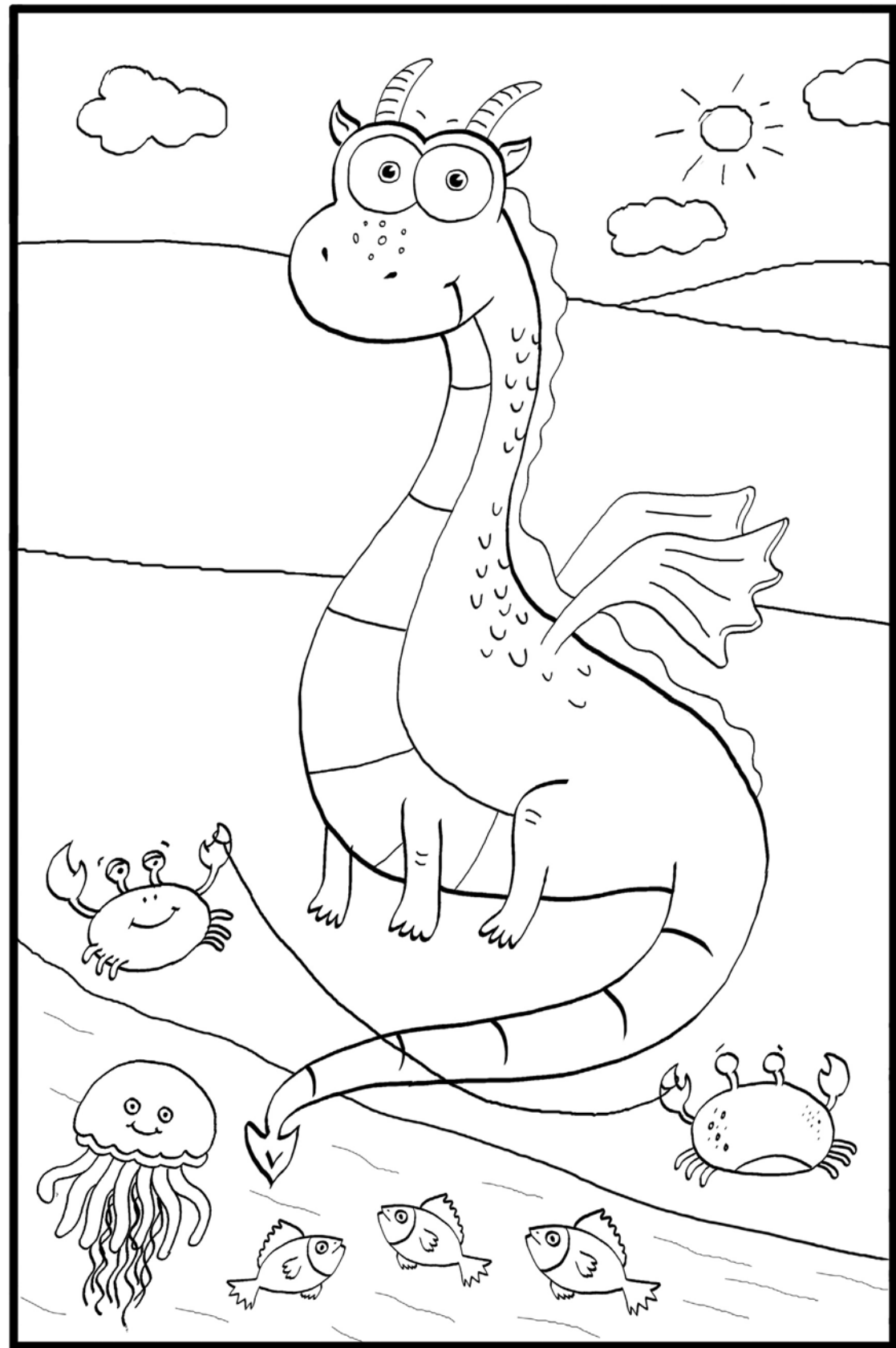

Лили Спасова
МЕНТОЛЧО

Българска. Първо издание

редактор и коректор
Габриела Каменова

Издателство ПОТАЙНИЧЕ
www.potayniche.info

Представяте ли си, малки приятели, да сте родени в дале-е-ечна страна? Но не коя да е, а Сладоледия! Както сами сте се досетили – и улиците, и къщите, и училището, и дори болницата са направени от най-вкусен сладолед. Та в тази сладка страна сам-самичък живее Ментолчо. Макар и малък, той е умен, досетлив и абсолютно безстрашен. На него винаги може да се разчита и когато над Сладоледия надвисва огромна беда, смелото менотовосладоледено човече се отправя на опасно приключение, заедно със своите приятели – Ягодинка, Плъхчо и Жълтурчо. Ще успеят ли те да надвият Дракона от Тъмното шоколадено езеро и талъсъмите на кошмарните сънища, за да си върнат „Книгата на мъдреците“? Можем само да се надяваме. Стискайте палци! Нека заедно да преживеем чудното приключение на Ментолчо и неговите приятели!

А как ще изглеждат нашите герои, решавате вие! Хващайте моливите и оцветете тази книжка!

ISBN 978-619-7392-33-3

Цена:лв.